نقاش

اوريـــــدلي مي له چـــا نه دا قصه ده
که مې لــوستی يوه کتـــاب کې شپه ده

يو نقــاش چې زمـــــاني وو ځــورولې
بې خوبيــــــو، لــــوږو، تنـدو کړولې

د هنر کــــربنې يي تلـــلي وي بېځـايه
د نبـــوغ شغــــــله يي پته و له بنـــايه

د آسمـــــان له ړندو سترگــــونه لوېدلې
بدبختـــــۍ او کــــړاووته زيږېــــدلې

د حقيـــرو په حلـــقه کې حقيـــر شوی
د غنـي هنـر ميدان کې فقيـر شوی

Ketabton.com

يوه ورځ يي لــوږه زياته شوه په کــور کې
د چوپيا کــوزه نسکــوره شوه په شور کې

که لــويان وو که واړه وو په فــرياد شول
ژوند کړۍ شوه، همه واړه په داد داد شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور چې ولېدل بې وزله ماشـــومان خپل
خپل د وږه کتری، په نس وږي بچیان خپل

چې په لـــوږه نارې وهي غوغــــا کړی
سر تنـــدی وهي ډوډۍ پسې ژړا کـــړی

رڼـــا ورځ يې توره شپه شوه د غمــــونو
لار ترې ورکه کــــړه هره خوا مصيبتـونو

توفــــاني ببړۍ شوه واخيسته موجـــونو
اوښکـــو ډوبه کړه دنيا شوه د غمــــونو

پښې لوڅې سر سرتور گريوان شکېــدلی
رنگ الوتې شونډې ژېړې مخ شکـــولی

فريــادی په تلـــوار راغــــله مصورته
خپـــل خــاوند ته د غمـــونو مفسر ته

ورد مخه شوه ببيــــاکه لمبه نـــاکه
وی يې اې زړه ډبـــــرينه اې سفــاکه

څه د پــــاره دا د غم نقشــــونه باسې
کـــومه ورځ به د بچــو تپوس له راسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ونه دا آسمــــــــان او دا دریـــــاب
چې دې کښلې دي د خپــل زړه په خوناب

هغه ړونـــد چې بې امســـا په لار روان دی
هغه سپـور چې معـــرکه کې په جولان دی

هـــا مـــرغه چې رپـــوي وزر جـوړې ته
هغه زوړ چې لاس بې پـــورته دي توبې ته

دغه نـــور عبث شیان چې رسمـــــوې ته
کوم لباس کومې ډوډۍ کومې او ګرې ته

دې بې ځانه تصـــویرونو نه څه غـــواړي
په دې خـــوار فن باندې ولې دومره ویاړې

دغـــه دړې عبث ولی رنګــــــــوی ته
دا رنګـــــــونه خوشې ولی خرڅـوی ته

په دې خوار دو بې روزی هنر کې څه دی
بې له لوږی او خواریٔ نه چې خـواره دی

ماشومــــــان دې وږی تږی اسکــــیرلی
بربنـــړه شوی رنځور شوی ځـورېـــدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راولـــی په ژونـــد وسارو بدی چـــاری
د بې ځــــان تصویر لپـــــاره باسی لاری

ځـان داران دې له بې ځـانونه قربـان کړل
خپل بچیـان دې له خپل لاسه پریشان کړل

دغـه ښنـــګه عاطفه ښنـــګه هنــر دی
دغــه تیـــــږه ده که زړه د بشــــر دی
نور دې نشم دا رســـوا ژوندون زغمـــلی
نور دې نسم دا حقیــــر هنــر منــــلی

د نهنـــګ له خولې نه واخـــله خپله برخه
نه بـــل لور شته نه بله ورخ نه بله کرخه

د همت مـرغه د مــــرد دی ورپسې شه
څه ستومان څه سرګردان شه څه خولی شه

مصــــور چې واورېـــدلی دا خبـــری
لــــه موســکاېې توییـــدې دغم شکری

په خنــدا خنــداېې ووی دغـــم یـــارته
د ترخـــه رونـــد دمزلـــــونو وفـادارته

(c) ketabton.com: The Digital Library

همـــــدا نن شپه دمه راکه چې سبـــا شي
ستـــا د زړه او د خـــاطر غوټۍ به واشي

سري طـــــلاوی دولتـــونه به پیـــدا کم
ستـــا په شونډو به روان رود د خندا کم

دا حقیـــر خلـــک به وبولـــم حقیــــــر
دا غنیـــــــان چې په فطرت کې دي فقیـــر

د فلـــک په زړه کې به وخوټـــــوم وینې
د زمـــــان ستـــر ګې به کـــم په ژړا سپینې
ته اوس وګه او مـــا پرېږده اندېښنـــو ته
خپل تصمیم خپـــلو رنځو، خپـــلو غمـــوته

شـــا او خـــوا رانه چاپېر دی ځنځیــــرونه
په کـــــړیو کې مې ســـوځي سره اورونه

پښې تـــړلی خـــوله تـــړلی لاس تـــړلی
د نجــــــات ورونه له کـــوز و پاس تـړلی

لــوږی تنـــدی بې ارزښته بې عــزت کړم
نشتمنـــې پخپـــل وطن کې بې حرمت کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــو ر به نکــړمه ستومان چا ته دماغ خپل
بــل به نکړم بې بصــــرو ته څــراغ خپل

د رســـام ښځې چې واوربــدې خبـــرې
په غومبـــو رو يې رالـــړ شوې مرغلـــړې

پوهېــــده د ژونــد ملگرى څومره سوځې
چې له زړه يې د لاســـــو گـــوتى خوځې

نو په پته خــــوله روانه شـــوه ستنه شــوه
تـــا به ويلــــــى له غيــــرته پښتنه شــوه

شپې تــــرې يووړلى د اوښـــــکو مرغلرى
زمــــان هيــرى کړى د شپې ترخې خبرى

پښيمـــــانه وه له تېــــــرو جنجـــــــالونو

را اوچتـــه شوه له ځـــــايه په سوالـــونو

پـــولادى زړه يې زهيــــــر او نـرم شوى
په تسل تسل رام شــــوى گــــرم شوى

د خـــاوند کوټې ته راغـــــله شرمېـــــدلى
پښيمـــــانه عذر خـــــواه خجلت وهــلى

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کـــــته یې ځای خالي دی آشنا نشته
د نادمــــو تللیـــو او بنـــــــکو دوا نشته

نا ببـــــره سخته ویـــره ورپیــــــدا شو
لـــــکه پــــانه په لړزه او ریږدیــــدا شو

سودایې مخ په انـــګړ غبـــرګه شوه بېرته
ترینه ورکـــه شوله لار چې ځي به چېرته

سره لمبه شوه په انــــګړ راګرزیــــدله
ګــــــرزیدا کې پخلنځی ته وختــــــله

چې په وره د پخلنځی یې قــــدم کیووت
د غـــــــوایې په یوه رون یې نظر پریووت

په افسوس سره یې وکـــــــړه دا خبـــره
بې سنجشه بې له ځنــــــډه نابېـــــره

اوه ! دې خوار به چا ته لاس وي غځولی
بیـــا به چــاته محتــاج شوی شرمېدلی

د چـــا ور بې دومـــــره وخته وي وهلی
څومـــره څومـــره به شرمونو وي ځپلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې راشه څه کبـــاب ترينه تيـــار کړم
بيـــا به ورشم ماشـــومان به رابيدار کړم

ګوندې دی هم له کوم خوا نه راپيدا شي
زمـــا بده وزه هېـــر کړي پخـــلا شي

چې چـــاړه يې کړه تيـــاره غوځېـــدو ته
لاس يې وړانـدې که ورانه له پرېکېدو ته

مسخـــــری ورسره پيـــل کړي تقـــدير
غـــوښه نه و په ديـــوال و يو تصـــوير

چـــاړه ونښته ديـــوال کې راکـــږه شوه
د بيـــــوزلې مورا سره د غـــم لمبه شوه

وی يې دغه ابـــدي زمونږ تقـــدير دی
خـــوړو په ځای په برخه کې تصوير دی

د نرګس پيالی يې ډکي په خوناب شوی
د غمـــــونو ترانې کتـاب کتـاب شوی
دې خپـــل فقـــر ته ژړل لا نا خبـــــره
چې د يـــــار د مـــرګ ناره شوه نا ببـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه کې نا آشنــــا سړی نـــاره کړه
چې رسـام په سر چپه د مرګ پیاله کړه

له خپل لاسه یې لاهو که ځان دریاب ته
د خوني څپو منــــګولوته ګـرداب ته

ښځه ورانه شوه بچــوړی رابیدار شول
رابیـــدار شول له کټونو راګوزار شول

زړونــه ونیــول پنجــوکې فریـــادونو
ستـرګې پټې کـړي داوښکو یسلاوونو

له کــــړکیو داروازو او دیـــــوالونو
ســـر راوایسته دردونـــو او غمــونو

په کـــاله د یتیمۍ لمبه خــــوره شوه
د فلک چـاره د مرګ په وینه سره شوه

زمـــانه په تېــــرېدو وه څــرخېدله(۱)
د مطبــــخ تابلــــو بازار ته ووتلـــه

په لکـــــونو باندې خـرڅ هغه اثر شو
یو کـــــاغذ له کـــوټه زرو برابـــر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـــر اثر سره چې جوخته قـــرباني شي
بې زواله بې همتــــا جــــاوداني شي

عــادي خلک قــــربانۍ نه قهرمان شي
قهرمـان شي چې له خلکو نه قربان شي

دغبرګولې ، ۱
۱۳۴۲ ـ کابل

۱ ـ بله بڼه : زمانه په څرخېدو وه تېرېدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیشه موږک

یو زلمـــی موږک له تندې نه بیتـــاب شو
له سوری نه رادبانـــــدې په شتـــاب شو

چې راووته نو ودرېـــــده له ویـــــری
هسې نه چې پیشو پټه وی کـــوم چېرې

یوه شېبه هــــلته ولاړو حیــــــرانۍ کې
د پیشو په فکـــرو ذکـــر او پریشانۍ کې

وې څه وکـــرم له تادې نه مجبـــوریم
که خطـر دی که مرګی دی زه معذوریم

یا به ځـان کړم له منـګی څخه سیـراب
یا به کــــرمه دا خــراب ژوندون خراب

خــوار صورت به مې مرګی ته نشانه شي
که اجـــل و نو پیشـــو به بهــــانه شي

او که نه سیـــراب به راشمه ســـوری ته
بیـا به نوی لغــــم پــری کمه وری ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایې ووي په اوبـــــو پسې روان شـــــو
راغی ودریـــــــده یو مېږ ته او ایران شو

وې یې گـوره چې عجب شانې منگی دی
جـوړ له خاورو هسې ندی چې لرگی دی

گوندې وی چې کې پیـدا کړم د زړه تاب
په اوبـــــو د ژونـــــدانه شومه سیـراب

د منــــگی په کمان مېږ ته په ختـــــو شو
د مېږ خولی نه چارچاپیــر په گرزېدو شو

پښه یې وښـــوېېده ولـــوېده د لانــــــدې
په شــــرابو آلـوده شو لانـــدې بانــــدې

په لامبـــو، لامبو راوخــــوت د خم سر ته
په زحمت بانـــدې راووت ترې بهـــر ته

دم درحــــاله سوه نشه وربانــــدې راغله
د مستۍ مسته ځـــپه وربانـــــدې راغله

ویــــــره لاړه له غیــرته شین زمـــری شو
لــه غـــرور او حمــاقته لیـــــــونی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بریتـــو کې یې پیــدا د زور شغـله شو
ژونـــد تر پـــایه ورته ښکلې یوه نغمه شو

د لـــذت او تکــــبر له لیونتــــوبه
بې آشـــوبه سرېې لاړه تر آشـــوبه
دی لا نـــاست و چې پشکه را پیـدا شو
د اـــــکۍ په تاوېدو شو په گـدا شو

وې یې هـــر کله زمـا د ستر گــــو توره
دغــه لمـــر دی راختـــلی له کوم لوره

دغه ځنــــگه یې راغلـــی نابـــــره
مـــا ړنده کـــړې چې زه نه یمه خبـــره

ستـــا راتگـ ته کـــړۍ شپه ومه بېداره
بخت ته گـــــوره چې راځی په رڼا لاره

اوس نوو ایه څه دې حال څه دې روزگار دی
بیا دې کوم جوال ته ایښی دام د ښکـــار دی

ځـــوان موږک چې و مستۍ بیــوا که کړی
د شرابــــو کیفیت بیبـــــاکه کـــړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخپـــل ځان یې دا ګمـــان شو چې زمری یم
او کــه نه یمه نو کـــــم تر کـــــمه سپی یم

نویې پرانیستــــــــــــله خوله او درفشان شو
له چـــــاتې نه مخـــــــــامخ پې ور روان شو

وې یې څــــــــرنګه جـرأت کــــوی پیشو
چې راغـــــــــلی یې دربـــــــار ته د زمرو
زه زمـــــــری یم ګــوره پام که موږک نه یم
پـــــروا ګیـــره د پیشو او تلــــــــــک نه یم

له غضبه که یــــوه چیغه کــــمه پـــورته
څه به کــاندې وایه تښتې به کـــــوم لورته

ته لــه کــومه وایه دونـــه جـــــری شوی
چې پـــه مخـــه را روانـــه د زمـــری شوی

دغــه دومـــــره موږکــان چې تا نیـــــولی
پــه کوم حق او کوم جرأت دې ټول خوړلی

که مې کېښـکو دی له خولی به دې باران شي
تــرې راتوی به په زرګــــونو موږکــان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــايد وبـــاسي تــــوبه او پښيــــمان شي
کـــــلی پرېـــږدي او د غـــرو پلو روان شي

کنــــه ژامې به دې هسې کـــــړمه مــــاتې
چې عبــرت شي ټــول عالــــم ته ځنې پاتې

لوی جهـــان به درته تنــــگه يو کـړی کړم
لــه غضبه به دې يــــوه گـــوله مړی کړم

وايــه ژر شه اې بــــــدبخته بې ادبــــه
ځــواب راکه کنې پــرې به دې کـــم ژبه
تأخيــــــر مه کوه پښــــو له راگـــذار شه
وعـــــده راکه له ظلمــــونو توبه گـــار شه

له مــــوږ که چې پشـــو واوريـــدې باتې
وې يې ستــا له خـــولی رااوری دغه گاتې

وې يې هـــو احمقه چوپ شه زه زمری يم
له غصې نه ســــره لمـــبه يم ليـــونی يم

دا ته نه ويني صـــــورت مې ټـــول رپيږي
له غضبه مې مـــــــاغزه درته اپشيـــــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو وخنـــــدل موږک ته وې یې جـــانه
راته ښکـــاري چې موږ شوی یې له ځـــانه

دا قـــدرت دې وایه څنـــګه پیـــدا کړی
راته ښکــــاري پریشـــان خوب دې لیـــدلی

ته د نورو موږګــــانو وکـــالت کـــړې
وایه ځـــــان به له ما څنګه سـلامت وړې

اوس به وګـــوري د ژونـــدوروستنۍ لوبه
رابیـــدار به شي له خپـــله درانه خـــوبه

شېبه وروسته نیشه ولاړه مـــوږک سم شو
ترې چـــاپیره د ژونــــدون د بقـــا غم شو
پیشو وویـــل اوس وایه څه فـــــرمان دی
مخـــاطب زما زمـــری که موږک جان دی

مـــوږک وویـــل ما بد کـــړي او خر شوم
خـــر خو شه وي زه تر خـــره ام لا بتر شوم

شرمسار یمه مـــــــا وبخښه امیـــــــره
له دې لـــوی بې ادبې له دې تقصیـــــــره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مقام زما تر جرمه ډېر اوچت دی
زما په پلو کې ستا له فیضه حرکت دی

په دې کلی کې چې چېرې مور کان دی
همه واړه لاس تړلی بندگان دی

چېرې زه او چېرې ته عالي مقامه
خوله مې ماته کړی بې ستا له احترامه

پیشو وویل خبرې دې ترخې وې
خو زه پوهېږم د تا نه وې د نیشې وې

مگر زه ستا په نیوو یمه ماموره
پخپل قتل به ما وبولی معذوره

فکر وکه چې دا مرگ ندی خمار دی
ژوند هر چا ته یوه نیشه ده بیا قمار دی

د لیندۍ ، ۸
۱۳۴۳ ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکمنه مینه

د لـــرغونو زمـــــانو په افســـانو کې
د بخـــــدې په اوسنیــــو ویـــــرانو کې
راته کـــــړی یو بزګـــــر سړی قصه ده
د یو ښکـــلی ژونـــدغمجنه خاطــره ده

وایې هغه وخت چې دغـــه ښار آبـــــاد و
د نــــړۍ له توفـــــانــــونو نه آزاد و
پدې سیـــــمه کې استـــوګن و یو ځوان
یو بې ســاري، بې رقییـــــبه پهلـــــوان

تـا به وې د صــورت غــوښه یې پولاد ده
جـــــګه ونه یې له نســله د شمشـــــاد ده
د غیـــرت آوازیې تلـــی په ملـــــــکونو
هــم یې نــاسته د ځـــوانۍ مینه په زړونو

مګـــــر ځوان زړه یې له لاسه ووتلـــــــی
د یوې پیغلې نجـــــل په مینه یې بایلــــــلی
معشوفه یې اوسیـــــده په بخــــــارا کې
د آمــــــو د زورور سین هغه خـــواکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشق ځوان په هره میاشت کې یو یو وارې
لنـــــــډولی بخـــــــارا ته اوړدې لارې
پریکـــــــول یې بې اوبـــــو بیابـــــانونه
د یخنۍ په شپـــــو کې واورې بـــــارانونه

بې گـــــدره به آمـــــــو غیږ ته پریووت
له څپـــــو او له گـــــرداب سره به کیووت
په وحشي سین به یې ورووړل یرغلـــــــــونه
ایلـــــــول به یې سرکشه سیـــــــلاونه

پولادي لاس یې په هـــر شئ بانـــــدې بر و
که دریـــــاب ، که بیابـــــان و او که غـــر و
هیـــــــځ یې نه لـــرله ویره ، اضطـــــراب
تـــا به ویلـــــی چې موجـــونه او گرداب

د ده مخـــــکې ذلیل شوی محکـــومان دی
بې ارزښته او نـــــا چیزه غلامــــــان دی
په رگـــــو کې خوځېـــــدلی گرمي ویني
د هیچـــــا پـــــــروایې نه وه بې له میني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ له ورځـــــو راغی بخـــــارا ته
زړه یې کیښــــــــود پښو د تمنــــــا ته
نیمه شپه د آسمـــــــاني حصار د پـــاسه
بې له ویرې ، اندیښنې او بې وســــــواسه

رادننه شو د مینې منـــــــزلـــــــگا ته
زړه یې وسپـــاره رنـــگینې مشغولا ته
جنتې شپه د ځـــــــوانۍ په سره لمبو کې
په گیـــلو کې ، په قصو کې، په بوسو کې

په مســـکا کې، په خنـــدا کې، په ژړا کې
د آسمـــان د رڼو ستـــورو په ځـــلا کې
په ورو ورو د سبـــاوون ساحـــل ته تلله
د آسمـــــان په شنه دریـــاب کې بهېدله

خو سپېـــدو تر تورې پردې لانـــــدې
آخـــر ستـــر گې واړولې لانـــدې باندې
آخـــر هغه ښایستـــه شپه سبـــاوون شو
د وصـــال پلـــوشه جـگه شوه بېلتون شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې شو چې بلخي زلمی جلا شي
د بخـــدې خوا ته روان له بخـــارا شي
خدا زده څه يې په زلمی زړه کې پيـدا شول
چې شونډان يې راغنچه شول په مسکا شول

ناڅـاپې يې نجـل ورته وويل اې گـــله
اې زمـــا د زړه شهۍ د عشـق بلبـــله
که هرڅو ستا ښکلی مخ يو بل څراغ دی
خو افسوس چې پيدا شوی پکې داغ دی

هسې نه چې ستا د گـلو باغ تالان شي
زمـــا د ميني ابـدې بــــرجل ويران شي
دغــه وار چې ځي له ښکـــلی بخارا نه
د عشقـــونو وصـــالونو له مـــاوا نه

گـوره پام که ځـــان وانه چوي لامبو ته
د جهيـــون خونړي سين مستـــو څپو ته
ستا د ميني په باغ گډ د شک تالان دی
دا ځـــل هغه آمـــو ندی يو بل شان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د مینې په بېړۍ راتېر بدلې
چې په موج او په توفان به برېدلې
اوس د شک په ځپوړو به شوه کشتۍ ستا
د دریاب کړۍ به ونیسي مړۍ ستا

گوره پام که اې زما خیالي دلبره
هسې نه چې په سین گډه شي نابېره
د سپېدو چرگانو وکړل آذانونه
ځوان روان شو مات زړگی ساړه آهونه

بله شپه بیا د جیحون دریاب ته راغی
د اوبو یوه ژور تالاب ته راغی
ده وې گوره د یار زړه کې به څه تېر و
چې زما زړور زړه ورځخه هېر و

دې گمان کاوه چې گوندې دا دریاب
د آمو مستې څپې او یا گرداب
زما د اوسپنو دامتې به کړي ماتې
زما د میني خاطرې به شي میراتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــه نه ! زه هسې بــــزدله میــــن نه یم
زه په مینه کې په مـــــال او په تن نه یم
زمــــــانه به خامخــــا زما فرمان وړي
سین او غــر به زما سورى ته امان وړي

دايې و وې ناپايـــــوه سين ته پريـــــووت
له جيحون سره په جنګـ جګړه کې کيووت
مـــــــګر دا ځـلى بل سين بله څپــه وه
بل ګـــــرداب و بله لــــــوبه بله شپه وه

د دريـــاب ګېډه کې بل خپل انقــلاب و
په اوبـــو کې بل قـــوت بل اضطـراب و
ايشېـــــدل د درياب زړه کې غصبـــــونه
د څپــو له خولې وتل سرکش ځګـــونه

قهـــــرجنې زخمي غېــــړه کړله خلاصه
د اوبو سيلاب يې پرېښود پې د پـــــاسه
پولادې متې يې تـــاو شوى يو تر بــــله
خو تېر وخت تکرارېده نه بيا هېڅکــله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهــلوان زلمی خـوراک شو د جیحون
عشق و نه زغمـــــل نازونه د جنـــون
د عشق کار کې چې ربنتینې صفا نه وي
سر ایستـــــل ترینه آســانه سودا نه وي

مجنـــون ځکه پایښتې جـــاوداني شو
چې د خپـــلې لیـــلي مینه کې فاني شو

د لیندۍ، ۱۲
۱۳۴۱ ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورې او لېوه

مــازیگــر و زیړی لمـــــر په ډوبېــدو ؤ
له مشـــرقه نرم بـــاد په چلېـــدو ؤ

په ورشو کې د شنیـــلو ورږمه خـــوره وه
د شفق لمـــن د وینـــو په شـــان سره وه

هــره خوا راپـــورته شوی وو گـــــلونه
د بیـــدیا په لمـــن پلن وو سره لالـــونه

د سنځلو بوی خـور شوی و بیـــدیا کې
د شنیلی فرش غوړېـــدلی و سحـــراکې

شین آسمـــان تانــده هوا ښایسته غـــرونه
په هــــره پوله د خـــاټولو شراغـــونه

یو رمـــه له لــرې ښکـــارېده په تلـــو وه
له ســـارا نه آبـــادی ته په وتـــو وه

په ورشـــو کې له رمې نه پـــاتی ورې و
برگـــکی و پستـــکی و گـــلالی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببـــر سر اوږدې غـــوږونه ښيښې ستـــر ګې
سـور پوستکي د مـخ پښې پې سپينې غبر ګې

آزاد ګـــرزېده نه شپـــون و نه رمـــه و
مه يې زړه کې له بـل چـــا انيـــديښنه و

نابيـــره په يو ځـــل په نخيـــدو شو
له خـــوښۍ به په خيـــز او په ټوپـــو شو

بيا به منـــډه کړه او جګ ځای ته به وخوت
آزاد ډاګ به يې په مينـه مينـه وکـــوت

يو ځل تـــږې شو اوبو په لـــور راغی
دلښتـــی مستـــو څپـو په لـــوری راغی

په ژوره زۍ راښـــکته شو اوبـــو ته
ده لا شــــونډې سمـــولی خپلو چښو ته

ناخـــاپي يې تر غـوږ سخته يوه غـــورا شو
په مـــــاشوم صورت يې تبه راپيـــدا شو

چې کـــاته يوه ليـــوه ولاړ و پـــور ته
دزاړه سرې ستــــر ګې يې ورته ولې اورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپينې داړې يې چـــــــړې د قصـــــابانو
تـــوره خوله يې لـــــکه ګور د دوزخيانو

ورى چې ولېـــــده دا حـال له حاله ووت
خپـل اجل يې روغ پخپـــلو سترګو وکوت

ليــــوه پورته په غـــــــرور ورته ولاړ و
ورى لا وخته له خپــــل ځان جهـانه و لاړو

د ورشـو سنـــدرې هېـــر شوې ورشو کې
د ټوپـــو خونـــدونه لاړل په خوبــــوکې

ليـــوه ورى ته ويل ودريـــږه مه ښـــوره
دا اوبـــه دې ولې خــــړې کړلې ګـــوره

زړه مې غـــــواړي درنه پريـکم غوږ او ژبه
اې رزيـــــله بې حيــــا او بې ادبــــــه

ورى په عــــــذر او عــــاجزئ او په ژړا
ويـــــل پــــــــلاره زه اولاد يمه د تـــا

زه به څنــــــګه ستا اوبه درخــــــړومه
يـــا به خــــاورې په هغـــو درګــــډومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشـــکې ړوند شمه پخپــلو دواړو ستر ګو
که دا کــــــار وکم یا ګوډ شمه په غبر ګو

دا اوبـــه خو ستـــا له خوانه رابهېــــــږي
زمـــــا په لـــوري را روانې دي تېـــرېږي

ښـــايي پورته کــــوم پسه وي بې ادبـــــه
کــــوم سپین ستـــګې بې حیـــا او بې نسبه

خړې کــړې يې اوبه وي ستـــاسو څښو ته
کــه رخصت وي زه به درشمه کتــــو ته

لیـــــوه وخنـــدل او وې وې نابېـــــــره
اې سپین ستــــــر ګیه بې حیـــا او غټه خـره

ته لا مــــــا ته خنـــګه وايې دلیـــــــلونه
مــــــګر ما ته معــــــلوم نه دي دا چــلونه

اوس به ستـــا د سپین ستـــر ګۍ سزا درښیم
زه لیـــــوه یمه کــــم عقـــــله پسه نه یم

خــــــوار کی ورې يې ونیـــو له غــــاړې
د مظـــــــــلوم په مرۍ خښې شـولې داړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظالمــان همیشه خوري د مظـــــلوم غوښې
په کمـــــــزور د زورور منـــــگولې خښې

د میزان ، ۹
۱۳۴۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې غوښتنې

يو لـــــر گبه چې غريبۍ و کـــــړولې
لــــــوږې تنـــــدې په اورونو اړولــــې

چــاودو پښو يې پـــــارولې وو دردونه
خـــوږمن زړه يې خـــوځولې وو موجونه

تمـــامي عمـــر له خپــله بخته تنـــګ و
له خپـــــل غم او غـــريبۍ سره په جنګ و

يوه ورځ دلوی ځنـــګله په لور روان شو
د چــــرتونو په دريــــاب کې لالهان شو

لار په منـــځ کې مخـــامخ شو يو سړی ته
يوه سپين ږيـری شان بوډا ته ګــــلالی ته

په پوښتنه کې دستي سره آشنــــا شول
په خـــــواله شول د دردونه په افشا شول

لـــر گبه پرانيستې د زړه غـــــوټې بوډا ته
بـــوډا وژړل بدمـــــرغي بې نـــوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېـــوزلان ښه يو د بـــل په ژبه پيـــږي
يـــو د بـــل لپـــاره سوځي او کـــړيږي

لـــر ګبانه د لـــر ګبنـــو سره ژړای شي
بز ګـــــران د بز ګـــــرانو خپـلېدای شي

بـــوډا وويل لـــرلابه ته ګـــرانه وروره
يـــوه لاره درته ښيـــــم ما ته ګـــوره

دې ځنـــګلو کې يو فقير مشکل کشا دی
لـوی عـــارف دی ستا دردونو ته دوا دی

نامـــرادان رسوي خپـــلو مـــرادو ته
دولتـــــو ته مقامـــــو ته معشوقـــو ته

کـــال د مخه يو جونکی له ما نه ورک و
دغه کـــار ته زمـــا عقـــل هک او پک و

چـــا راوښـــوده درک د د غه پيـــــر
چې خدای دوست دی او عارف دی او فقير

زه روان شوم په اخـــلاص د هغه خوا ته
د اميـــد مخه مې خـــلاصه کړه رڼا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا زه نه وم رسېـــــدلی د ده ځـــای ته
لا مې خـــاوري بادولی په سر خــدای ته

ناڅـــــاپي مې د ځنـــګله په یوه خوا کې
د مابښـــام په تور بخــونه شان رڼـــا کې

تر نظـــره یو بـــوده په خوځېـــــدا شو
چې کاته مې زمـــا جونــګی دی راپیدا شو

دا فقیـــر به د تا کــار هم ګوره سم کړي
ته خــو ورشه همـــاغه به دې یو غم کړي

د لـــر ګبه په سترګو پړق شو او رڼـــا شو
د ژونـــد هیـــله یې په زړه کې راپیــدا شو

وې یې ځـــان سره چې خامخـــا ورځمه
دا ستـــــانه سړی به حتـــــماً ننـــګومه

ګونــدې وي چې بهـــانه راته پیـــدا شي
کــــومه پټه خــــزانه راته پیـــــدا شي

دم درحال یې خپل سپین ږیرې بوډا هېر شو
حرص د زرو او د مـــال ترینه چـــاپېر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې تکبیــــــره بې دعــا او بې ســـــــلا
بې پوښتنــــــــې له بوډا شو راجـــــــلا

په تلــوار تلــوارې راغی د پیــر ځای ته
د غمــــونو او دردو مشکـــــل کشای ته

چې کاته یې پیر خاموش په ځای کې ناست دی
استغراق کې خپـل خاوند لره په خواست دی

که جهـــــان وای همه واړه ښوریـــــدلی
دې به نه و له خپـــــــــل ځایه خوځیـدلی

خــوار لرګبه همالته تېر کړل درې کلونه
رایې نه وړل د مــــــــراد غنچې ګـــلونه

پیر هماسې پخپـل ځای ناست وسر خوړی
تــا به وی چې سم و دم دی لـــکه مړی

آخــــر یوه ورځ دلرګبه صبر تمـــــام شو
نا څـــاپي یې د خپـل کور پلــوته پـام شو

ور په یاد شول خپــــل بدمــــرغه اولادونه
خپـــل د درو کـلو بې ځایه خدمتـــــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــکه مار له ډېره درده په ځــــاى تاو شو
له غصې په مـــلا غبرګ شو تاو راتاو شو

په دې وخت فقيـــر له خوبه بيـــدار شو
قهـــرجن لرګبه ته هسې په ګفتـــار شو

وايه څه غـــــواړي چې درکم مـــرادونه
عـــزتونه خـــزاني که ثوابـــــونه

لرګبـــه ووي له غضبه خـــــوټې راکه
دامې بس دى خـــــزانې ځانته بسيا که

فقيـــر ببرته خپـــلې سترګې کړلې پټې
د لـــرګبه تمـام وجود شو خوټې خوټې

شونډې خوټې پوندې خوټې سپوږمې خوټې
پـــوزه خـــوټې ورونځې خوټې پښې خوټې

څو لـــرګبه له غوصې کيناست او آرام شو
سر ترپـــايه پې د خوټو کـــار تمـــام شو

غريبـــــګوټې وى توبه مې له دې ګټـــو
چې تر خوټې پورې ډوب شومه په خوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به گـالم بیـا د دري کـلو غمـونه
تېـروم به په چوپـړ کې تاړ کـــونه

بیـا به ژاړوم دې ناپوهه لـــوړ مقام ته
پــام بې اړوم د خوږو سرانجـــام ته

په همدې همدې کې تېر شو درې کلونه
د لـــر گبه انتــــظار وسپړل گــلونه

قلنـــدر له استغـــراقه رابیـــدار شو
چې بیدار شو نو مخـلص ته په گفتار شو

اې زمــا خـاصه مخلصه رانه غـواړه
یا دنیـــا یا آخـــرت یا دغــه دواړه

لـــر گبه وویل دا خوږې رانه واخـــله
دا د ننـــگـ او شرم گټې رانه واخـــله

پیر سر ښکته که او بېرته پخپل ځان شو
لـــر گبه بیا له خپـــله سواله پښیمان شو

د ده خوږې هـــم د نورو سره ولاړې
سپیـــره پاتې شو غمـوته جینگې داري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیـــا یې وګــــالل د درو کـــلو غمـــونه
د ایزکــــــــو عـــــذابونه کــــړاوونه

پیـــر پخپـــــله وخت بیـــا سر اوچت کړ
په لرګبه یې تمــــام هسې خپل حجت کړ

وایه څه غــــــواړي چې دریې کم غریبه
اې کـــــم بخته دربـــــــدره بد نصیبه

لرګبه ووې چې له دې شرمه مې خلاص که
غلـــط نشي خپـــلې خوتې را په لاس که

نور به نه غــواړم له لویو خلــکو ګټــې
که مې یو واري تر لاس شي خپلې خوتې

د تلی ، ۱
۱۳۴۱ ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقلب

یو کـــــوچی و چې شودې یې خـــــرڅولی
نیـــــــــما یې به یې او به یې گـــــــډولی

په ټگــــــۍ او تقـــلب کې دولت من شـــو
په جـــــاهل قـــــوم کې لوی شو عزتمن شو

څلور میــــږې یې په کم وخت کې رمې شوې
له دوو اوښـــو نه یې جـــــوړه قافـــلی شوې

ډیر نیــــږدې و چې د نورو غـــــلو په شان
یو ستـــــر مشر شي د قـــــوم او والا شان

یوه ورځ دغه ســــړی ته په بــــــــازار کې
کــــار پیدا شو او روان شو په تـــــلوار کې

مـــاسپښین چې بیــــرته ووته له ښـــــاره
د شــــدوبې له پیســو سره سرشـــــــاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅـــاپي ستر ګي ولــــوېدې په غـــــرونو
پاس په غـــــرو کې د اورو په انبــــــارونو

ښـــکارېده چې پاس په غـــرونو باران راغی
ويــــــرووونـــکې او بې سارې توفـــان راغی

په اورو کې بــــــــاران کړلی غـــاښ چيچنې
وريځـــې پلـــنې شوی د غـــــرونو تر لمنې

د آسمـان دروازې خــــلاصې شوی اوبو ته
غـــــرونو کوز کړل سيــــلاوونه ډوبېدو ته

مـــــاښامی کـــوچی په ويره اندېښنــــو کې
رانيــــږدې شو خپـــل ټاټوبی ته غمـــو کې

رااللـــــوتی وو له غـــرو ساړه بــــادونه
خـــواره شوی وو د وريځــــو تور فوځونه

يو ژيـــړچکه سپــــوژمۍ په راختــــو وه
يوه غمجـــنه شان رڼـــا په خورېـــدو وه

عــــاقبت راغی کـــــوچی خپلې ورشـــو ته
خپــــلې سيمې د کېــــږديو او رمـــــو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کـــــاته يې د همه وو کار تمـــام دی
که رمې دی، که پيسې دی، که يې کام دی

نه رمــې شته، نه د کـــور نـــام و نشان شته
نه يو څــــاروی نه يوه ننبه د انســـان شته

هــــک او پـــک شو ســـايې و ننبته سينه کې
او ښـــکې وچې شوی د ستــــر گو آينه کې

لـــکه بت بې حرکته په ځــــــای ودرېـد
بيـــا بې حس شو لکه زوړ ديوال راولـــوېد

چې په حــــال شو نو په منډو منډو سر شو
خــــدای دربار ته هسې په شـــور و شر شو

مــــا خو يو پـــل نه و ايښي څه بېځـــايه
دا او به له کـــــومه راغلي لويه خــــدايه

هلته چېـري کـــوم بوډا و ژونــــدې پاته
ورو ورو راغی رانېـــږدې شو د ده خواته

ويـــلي دا ستــــا د شودو او به دي وروره
ستا عمـــــل دي په رڼــــو ستر گو گوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا اوبه چې په شودو کې خــــــــرڅولی
هغه واړه غـــــــونډېدلی زیاتېـــــــــدلی

شولې زیــاتې دا سیـــلاب یې را روان که
ستا د لاسه یې زموږ کورگی هم وران که

د تلی د میاشتې ، ۳
۱۳۴۱ ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوه

یو لیــــــوه و له تازیانـــو تښتیــــــدلی
د یوه کـــــلی په خـــوا راغی سا نیـــولی
خــــوار له ډاره کـــنیٔ پښو کې و نیولی
چونګیــــــده او د مــاشوم غوندې ژړلی

ډېر بې حــــــاله وارخطـا او منقلب و
لار ترې ورکه وه بې حـــــده مضطرب و

د ښکـــــاریانو هـــره خوا پسې هاها وه
بـــده پېښه خطـــــرناکه مشـــغولا وه

تـــور ګردونه ورپسې وو د تـــــــاویانو
پسې لیـــــــکه یو پلټن د هلــــــــکانو

مـــاتېدو ته یې خـــــوني غاښونه سم وو
رسېـــــــدونکې یې انجـام ته نور ستم و

خپـــــلو بدو له هر خــوا په مخه کــړی
په هــر ګـــام کې یو ټوپک په زخه کړی

سایې نښتې وه «امـان امان» یې وغوښت
یو ساتلی او مصئون مـــکان یې وغوښت

عـــاقبت د کـــلی لارې ته راســـم شو
از چې کـــلی ته نږدې شو زړه یې تـم شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایي خــو ښه کېږه چې ننه شي کوم کورته
لاره وتـــــېري د پسیــــــو شرو شــــور ته

خـــــو تــــــــېرلی و له بدمـــــرغه ورونه
دروازو ته وو لـــــــــوېدلی ځنځیـــرونه

په ځغستـــــا شو په کوڅو کې کته پورته
په دې هیــــــله چې ننه شي کــــوم کورته

د ښکـــــاریانو شورو شر په زیاتېــــدو شو
د لیــــــوه تمام صورت په لـــــرزېدو شو

ښـــایسته نږۍ یې غــــــاړه کې کړۍ شو
یوه شېبه یې په غمــــــــونو کې پېړۍ شو

هلته نـــاسته په دیـــــــوال یوه پشو وه
په کـــــوڅه کې د لیــــوه په ننداروه

د لیـــــوه نظـــر چې ولــــــوېده پیشو ته
خــــوله یې پرانیسته زاریو او عــــذروته

ای بې بې پیشو تــــــــــلوار که راته وایه
چـــــاته ننګ یوسم یـــوه سمه لاره ښایه

ته پوهېـــــــږې په ما څه سختې تیـــرېږي
د اجــــل چاړه مې ستونې ته خوځېـــږي

دا د سپیــــــو او ښکـــــاریانو چې ها ها ده
بـــــل څه ندي دا په مـــا پسې غوغـــا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې شته دی دغه کــلی کې یو ځوان
کــــوم زړه سوانده او شریف شاني انسان

چې مــــا وساتي له سپیــو او تــــــازیانو
امن راکــــــړي له دې سختو ظالمــــانو

هــــله وایه وخت تیــــرېږي چې ورځمه
اجــل نیـــغ راته ولاړ دي او زه مـــرمه

پسشو وویل سورګـــــل یو ښه انسان دی
د هغه کـــــور هم پنا دی هم امــان دی

لیـــــوه وویل هغه ته مې مـــخ تــور دی
یو پسه مې ترې خـــوړلی په مـــا پور دی

پیشو وویـــل چې ورشه نو انځــــــر ته
د دې کـــــلی ننګیــــــالی او زورور ته

لیـــــوه وویـــل هغه ته نشــــم تللـــــی
یو سیـــــــرلی مې له هغه نه تښتــــولی

ګنـــاکاریم ګنـــاکاریم ګنـــــــاکار
خـــــــدای د پــــاره راته ښیه بــــله لار

پیشو وویـــــل نو هـــله تلـــــوار که
ځغـــله ځغـله د زمرک کـــاله ته لار که

لیـــــوه وویل یو ورې مې ترې داړلــــــی
دا لا څـــه یو خوســـکی مې ترې خوړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ووې چې نو ځوک به در په لاس کـــم
گمان نه کوم چې اوس به دې زه خلاص کم
تا پخپـــــــــــــله د نجـــات ورونه تړلـــــی
ځوک وژلی، ځوک داړلی ، ځوک خوړلی

د سلواغی ، ۴
۱۳۴۱ـ کابل

«موضوع د روسی فلکلور نه اقتباس شویده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوړ حمام

راڅــــــــر گند شو یو ورځ یو دردېــــــدلی
یو انسان ، یو مــــــــــــرور، یو پارېـــــدلی

د ظلمـــــــــونو ناروا وو په اور ســـــوی
د نظـــــــام او منتظـــــــم دودالــــوی

په ځـــــــــوالی کې له غمـــونو کمان شوی
مـــــریض شوی زهیــــر شوی ناتوان شوی

که آسمــــــان و او که ځمـــکه وه کنځل یې
که کشـــران وو که مشـــران وو یـــادول یې

له خـــــائنـــو امــــــرانو یې شکـــــوه وه
له انسان غـوندې دیوانـــــــونه شکـــوه وه

آزرده و له مفســـــــــد او له فســـــــاده
له راشی نه ، له خـــــــاینه ، له جـــــلاده

له خپل کـــــار او خپل دفتـــر نه یې زړه تور و
تا به ویلی درست جهــــــان ورباندې اور و

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه وې غوښتـــــل يو کـــــار ورته پيدا کړم
يو شـريف شانې روزگـــــــار ورته پيدا کړم
هسې کــــار چې له فساده يې کــــار نه وي
له ليـــــوه سره يې واک او اختيـــار نه وي

مـــا چې واوريـــد دا ناشــــونې شان مقصود
زړه مې وســــو په دې پاک ساده مــــوجود

چې ته گــــوره دې د څه شي اميــــدوار دی
څــــومره پاک څـــومره ساده څه بې آزار دی

دا مـــــاشوم لا منتظـــــــر د صفـــايي دی
په مــــــاښام بانــــدې گمـــان د سبايي دی

په کـــــرار او نرمۍ مې ورته ويـــــــلی
دا دفتـــــــرې واړه يو دی نه دي بيــــلی

په هر ځـــاى کې هغه يو شـــانې رنگريز دی
کې هرات دی که غزني دی که گـــرديز دی

دې لپـــــاره چې دی پوه کمه تمــــــام
ورتـــه سر مې کـــــړه قصه د زوړ حمــــام

(c) ketabton.com: The Digital Library

«یو سړی د شپې شیــــــطان و غولـــولی
نیمه شپه له خپـــــــله کوره رتوتــــــلی

ضرورت یې و لمبــــــا او استحمـــــام ته
برابـــر شو یوه زاړه غـــــوندې حمـــام ته
وردننــــــه شو دهلیـــز ته بې وســـــواسه
ځـــان یې ســـم که لوځېــــدو ته سمدلاسه

تن یې لـــــوخ که، لونګــیې وتـــاړه د پاسه
چې شرنـــــــــګا شوله اوچته له هر تـــاسه

په لینــــــدۍ د هر ګنبـــدې کې نارې شوی
له هر وره نه راوچتـــــې نغـــــارې شوی

پنجــــری یې د بـــلاوو تورې خولې شوی
دیـــــــوالونه د وهمــــــونو قافـــلی شوی

په وهمـــــــو کې لمبـــــائې ته شو د نـــنه
ګــــــوندې هلته د بـــل چا وکـــړي لټنــه

په نظـــر کې یې یو بـــل سړی پیــــــدا شو
چې پیـــــدا شو نو یې زړه پې تســــــلا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده لا ځیر ، ځیر د ملګری تماشا کړه
چې کاته یې دواړو ستر ګوېې رڼا کړه

څو ګامونه ترې رالرې شو په زغرده
چې کاته یې د پښو تله یې وه ګرده

تا به وی د پښو تله یې د پیل وي
نیلی ستر ګی یې کاسه ، کاسه د نیل وي
بل څوک نه وو او حمام واړه خالې وو
نه یې سوری ، نه یې نښه ، نې کالې وو

په دې تش حمام کې ویره ورپیدا شو
په تمام صورت یې ګڼه رپږدیدا شو

زړه یې واچاوه سړی او وارخطا شو
په ورو ورو په ویره ویره راپه شا شو

د کالیو اغوستو کوټې ته ستون شو
بېچاره له ډېرې ویرې نه زبون شو

د حمام یو خدمتګار شو راپیدا
لیر را تم شو، څه یې زړه شو تسلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتگار تې هسې وویل دواره
اوس مې زړه چاودلی و له داړه

په حمام کې راته ښکاري چې پیري دي
پښې گردې دي پخپله سم سړی دي

لا پخوا وم وېرېدلی اوس بتر شوم
په ناولی ځان راووتم بهر شوم

د حمام خادم ویران شو له خندا
وې یې داسې خو به نه وي لکه زما
دې چې ځیر شو، د ده پښې هم رفېدې وی
د پیریانو غوندې گردې وی کلچې وی

په هدوکو کې یې ننوته ویره
سره تبه یې په زړه شو رابرسیره

د نایي کوټې ته راغی نیم عریان
رنگ الوتی، سا نیولی او ستومان

خپل آشنا نایي ناري کړې پې چې ولي
چېرې تښتي څه له دانگي ولې څغلي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې يې مه مې پوښـــــته بده واقعـــــــه ده
په حمـــــام کې د پيريـــــانو هنـــگامه ده

راتـــــول شوی په جهان چې څه پيريان دي
پښې يې گـــــردې ته به وايي چې پيـــلان دي

ډم په بريتـــــو کې ملــــگری ته مسکې شو
لـــــونگ يې لـــري که پښو نه او پيـــری شو

وې گـــوره زما د پښو غـــوندې خو نه وې
هسې گـــردې هسې غونـــډې منډې شوې !

ســـړی وډار شو په چيغــــو او سوران شو
د حمـــــام آخـــــري وره ته را روان شو !
د حمـــــام خاوند چې وليـــده دا منـــــډه
ترغــــــاښو لانـــدې يې ونيوله شـــونډه

وې خيـــر دې وي وروره چيـــــرې تښتي؛
دغـــه ولي هسې لــــــوڅ او کالی نغښتي !

وې مه پوښته زاره مې په چـــــــــاودو ده
روغـــه سا مې له هيبته په ختـــــــــو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حمـــــام په منځ کې واړه گـــرد پښي دي
که نایـــــان، که خــــــادمان، که سړي دي

د حمـــــام خـاوند دلـــــونگ په راښکو شو
په خنــــــدې شو د پښـــو په لوځـــــوو شو

د ســـــړی چې په گـــردو پښو نظـــــر شو
ســـد یې لار، له تـــورو خــاورو برابر شو »

مــــا چې خـــــلاصه کړه قصه د گردو پښو
مخــــــاطب شو ناځــــــاپې په غـــــرېدو

وې یې هـــــا سړی خو یوه شپه ځورېـدلی
له ځـــــــلورو گـــــردو پښو نه ویرېـــدلی

مـــاته گـــوره چې بنـــدي یم شا مـــــــدام
ځــــــــوروي مې گـــــردپښې عـــــلی الدوام
هـــــره ورځ وینـــم سلـــگونه شیطـــــانان
بې غــــــــوږونو بې نظـــره بې ایمـــــــان

ځـــــــورو. ي مې پــــاروي مې خوځـــوي مې
ژړوي مې ویـــــــــروي مې ســـــــوزوي مې

۱۳۴۲/۱۲/۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویش

یو زمـــــری او یو لیـــــــوه او یوه گیـــــدړه
مخـــــامخ شوو په ځنــگله کې مخ په ځوره

زمـــــری وویل لـــــــیوه ته « سریـاوره ! »
اې زمـــــا خوږه ملـــــــــــــگریه زړوره

داله لـــــــوږی پیـــدا شوی چې وسواس نن
بایـــــد ورسبـــــږي پای ته زمـــوږ په لاس نن

ته نن لاړ شه د رمـــــــــــو په حــــال خبـر شه
کـــــــوم چـــاری یا پشیـــــــلی ته برابر شه

گیـــــدړ گله دې کوم کلی ته ځـــــان سم کړي
کـــــومې چـرگې ته دې جوړ د نیو چم کړي

زه که څه هـــم نن بې وسه او ستـــــــومان یم
ستـــاسې غم خـــــورم په غوایې پسې روان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوروور زمـــــری چې وکـــــه دا فـــــرمان
گیـــــدړ وغـــــــوښته له ده د سر امـــــــان

وې یې ځنـــگه دې فرمـــان وروسته له ښکاره
په کـــوم ځای کې بیا یو ځای شو له سرکاره

زمـــری وویل همــــــدلته راپیـــــــــدا شئ
په همــــــدې ځـــای کې زمـا حضورته راشئ

په همدې ځای په خوښۍ کې شریـــکان شو
بیا به خوځـــــــو بروجنـــگلو ته به روان شو

وروسته درې واړه دریـــــــو لارو ته سم شو
دم در حــــاله د خپل ښـــکار په فکر او غم شو

ورځه وروسته چې له ښـــــکاره راستانه شول
سره کېنـــــاستل د زړونو په خــــواله شول

زمـــــری وویل لیــــوه ته « حوالـــداره !»
دغه غـــــــــوښې راتقسیــــــم که ښیه لاره

لیــــــوه وویل ســــــلطان ته حق معلوم دی
چې زمـــا څه، د گیـــــدړ څه د ده کوم دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنگـــــــر چرګ د ګیـدړ خان، پسه زمـا دی
دغـــــه غټ مـــــزی غــــویې واړه دتـا دی

په دې ویش به د غـــــــلام زړګی مسرور شي
که د تاسې لــــــوړ حضور لره منظـــور شي

د زمـــــری سپوږمی له قهره تکې سرې شوې
ستـــــرګې ننوتې مــــخ کې او وړې شوې
خـــــوله یې پلــــــــنه شوه راویې وتې داړې
لـــــه غضبه یې څـــــــګونه شولی نـــاړې

ســـره تاو شو پخپـــــــل ځان کې او ببـر شو
له غصې نه ســــور خطـــر شو لا بتـــر شو

له لیـــــوه نه یې سر غــــــوڅ که په یوه منـډه
د ګیـــــدړ لـــــکې له ویـــرې شوله غـــونده

له هیبــــــته ګـــــــرده یو مــــــوټی وړی شو
سره ننـــوته، نیـــــمه شوه کمـــــــــکی شو

په دې وخت کې زمـــــری وویل چې وایه
په دې ویش کې دتــــــــا څه ده خپـــــله رایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیــــدړ وویل ســــلطانه ویش روښـــان دی
حقیقت ځـــــــــلانده لمــر دی او عیـان دی

چـــــرګ د تا سبـــا ناری، پسه غـــرمنی دی
دا غـــــویې ستـــا د حضور ماښـــــامنی دی

زمـــــری وخنــــدل او وې ویل ګیــــدړ جانه
دا انصاف دې پیـــــدا کړی له کــــوم خوا نه

دغــــه ویش چې ته مـــــــا سره منـــــــلی
دغــــه عقــــل وایه چا درته ښـــــــــوولی

ګیــــدړ ووې تا چې پرې د لیـــــوه سر که
شــــاهه مـــا له هغه زده دغه هنـــــــــر که

څـوک چې مشر سره ویش کې چـالاکې که
له خپـــــــل سر سره جفـــــا که بېبــاکې که

د حمل، ۱۵
۱۳۴۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق افسانه

(له یوناني روایاتو څخه)

یوه ورځ خــــدایان له سولې څخه تنګ شول
د جنــون او میني خــدای سره په جنلګ شول

د جنـــون ګـــذار په میني بـــــرابر شو
عشق یې ړوند که او جنـــون ورباندې بر شو

خـــوار پخپـــلو دواړو سترګـــــو نابینا شو
د خــــــدایانو مــــــرکې ته په ژړا شو

چې زه ړونـــــد کـړمه په سترګو لیونتوب
مبتـــــلایې کـــــړم د عمـــــر په آشوب

اوس نه پـــــاڼ وینمه مــــــخه کې نه لاره
نه ژوره نه غـــــونډۍ او نه هــــــواره

بایـــد وشي دا پوښتـــنه له جنــــــونه
چې یې وایستــــمه ولی له ژونـــــدونه

دوی چې واورېـــده له میني دا بیـــــان
دغــه څـــــلی یې ورکېښـــــوده ترمیـــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

بایـــد عشق له لیونتـــوب سره پخــــلا شي
د دوی شخـــــړې ته د حـــل لاره پیدا شي

لیونتــــوب چې عشق په ستـــر گو نابینا که
ټـــول عـــالم ته یې له لاسه ځـــان رسوا که

پس له دې چې لیونتـــوب کومه خـــوا ځغلی
عشق دې هـــــم له خپـــــله ځانه سره ولی

دا به گـــــالي که خپه وي او که خوښ وي
بــــاید تــل د عشق د لارې عصــا کش وي

له هغې ورځې راهیسې عشق جنـــــون شو
څوک چې چا باندې مین شو جگر خون شو

بې جنـــــونه عشق هیـــځ لوری ته تلی نه شي
بې رهبـــــره یو قـــدم خوځیـــدای نشي

د فـــــرهاد هدف خو ځـــکه بې ستون دی
چې له عشق سره لازم قـــــوي جنون دی

د تلی ، ۱
۱۳۴۴ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان او شیطان

اوریـــــدلی مې له چـــــــا نه دا قصه ده
لنــــــډکې ده خو معنـــی کې ښه اوږده ده

را روان و په ســــــاراکې یـــــو لاروی
یو ښیـــــاکه بې پـــــروا د ژونـــد روی

په صـــورت بانــــدې تکړه په زړه غښتـــلی
د ځــــــوانۍ په هـــــر پیچوکې اوښتـــلی

دا ســـړی په لـــویه لار کې شهـــوانې شو
شهـوت واخیسته په ســـر او توفــــانې شو

پـــام یې وکـــه چې د زړه تســـل پیدا کـړي
خپــــل سرکشه ضرورت چېـــرې رواکړي

هلته خیـــــــرمه یوه اوښه خـــــــــر ېدله
د زړه غـــــــوټه یې ورو ورو راسپـــــړېدله

پښه یې ونیــــــوه له ټکــــه یو څه تـــم شو
خـــــو پخپــــله فیصله کې مصمــــم شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو د لاستې شـــــان لرګی یې راپیـــــــدا که
لنـــــــګوټې یې له خپــــل سره راجـــلا که

او ښه خـــــــروده همـــــاسې په ورشـو کې
ســــړی وتـــــاړه لــــرګی ورته ورنـــو کې

د شا خوانه یې ورجــــــــوره یوه زینه کــړه
بیـــا یې ودرېـــــده او یخــه یې سینه کـــــړه

چې تســــکین شو پښیمـــــان شو له خپل کړلو
شرمنــــــــده و د زینې له جـــــــوړولــــــو

وې یې تو لعنت په کــــــــــار شه د شیطــان
د رزیـــــــل د بې شرف د بې وجـــــــــدان

کنې چیـــــرې زما خیال چېـرې دا کـــــــار
ولاحـــول په دې سپـــــی په بدکــــــــردار

په ګنـــــــاه او په زنـــــــایې مبتــــــلا کړم
په دې کـــــــــاریې ملائـــــکو ته رسوا کړم

ده لا وی په بې غـــــــرض شیـطان تورونه
د بــــــــاران غونـــــدې کنځـــــلې لعنتـــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څــــر ګند شو نا څـــــاپې ورته ابلیس
سپیـــنه ږیـــــــره تر بیـــــڼویې کمیس

وې یې اې حرامـــــزاده او زنـــــاکـاره
تـــــاته کــــله مـــا ښـــــوولی دغه لاره

ځـــــــکه هېڅــــکله زمـــا دا تکل نه و
چې په ذهـن کې مې هسې اټـــــکل نه و

تا چې هـــــر چېــرې پخپــله غول خوړلی
بیــادې زمـــا په سپینه ږیــــره راتپـــــلی

زه شیــــطان یم مــــګر دومره رزیل نه یم
دا د تـــــا غونـــــدې وحشي او ذلیـل نه یم

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library